

Kollár Árpád

átkelés

ahogy egyre közelebb és közelebb
jutok az ellenőrzési ponthoz
hol döntenek felőlem
csalhatatlan detektorokkal
ahogy kezem homokzsákhöz ér
egyre nyugtalanítóbb a sejtés
testemhez talán bombák tapadnak
hogy átkelésem egyetlen célja a merénylet
mindegy miért kinek a nevében
s mert e váratlan felfedezés után
késő már kilépni a sorból
egyre jobban félek
lelepleznek és a nyűgös kincset
nem vihetem tovább magammal.
– de vajon akkor mi lesz
újdonsült terrorista
ha valahogy mégis átcsusszannál
a túloldalra

mintha p

„mintha porból öntött szobrok
ülnének porszürke lovakon”

(munk artúr: háborús napló – 1915–16)

mintha porszürke szobrok
után kutatnék
belefúrom kezem a homokba
behatolok a langyos
kvarccsillámok közé
mintha hallanám odalenn
a porlovak puha dobbanását
krátert nyitok az ezüstös anyagban
mintha mind beljebb

*a szőlőgyökér zivatarban
mintha szüntelen visszavonulásban
a vízzáró agyagig süppedve
megérinthezném a porhuszárokat
mintha nyerítés mintha porhó
betör a homok az artériába
átszivárogja a test homályos üregeit
a kongó mauzóleumot
át a behálózott relikviákat
mintha temetetlen leletek mentét
mindegyre lejjebb
mégis mindig ugyanott
mintha folyton beomló járatokkal
homokféregként átfúrhatnám
felzabálhatnám a felső réteget*

beázik a konyhánk. az esős

*évszakot tehát mégsem
váltja fel a kánikula.
előttem ételmaradék,
hétköznapi mitológia romok.*

*figyelem, hogyan rajzolódnak
át a penész-térképek.
figyelem a lassú hódítást,
ahogy a szívós mikrobák
újabb és újabb
mésrögre tapadnak.*

*talán már hetek, hónapok
óta ülök itt, így mozdulatlanul.
lassan a tányérban pihenő
tenyérre kúszik a penész.
fel a könyékig és tovább.
már nem tarthat sokáig
ez a szenvedetlen várakozás.*